

Nuons preiš smerti

Nuajau pas daktarike:
– Dontis – baisē nabatēken, –
kruoku, – Ēmk i staigē rauk!
Gel, šunim i delči kauk.
Žands ēštines, snokis kreivs.
Svėrduliauju, ve, kap laivs.

Pasiruodi – lietapiedi.
Aš ont veitas nabnusedu.
Vuo ana tēk raša, raša...
Kontrības dabuoju laša.
Ropki macni, – ožverd mėntes, –
keik tuon dupci teks da trėnti?
Nabgaliu nie nosėspjautei, –
skausmā rūšiuo kairi plauti.

Konkėnūs i natrievuoju:
kuon tēk Heipuokrats galvuoja,
kada preisaika tuon raši? –
siedu, kap sobliuškus taši.
Ale čia nošvėta akes:
navažiausi napatepes! –
trauku reibe palandrėca, –
Šuok, pėlveli, saldapica.

Rūpus mėltā, veizu švīpsa.
Namelūju, žuodē – gėpsa!
Preidedu, da veina šėmta,
vartā (jautu) – atrakėnti.
– Siesket, puoni, – ėmas darba,
dontis gelžgalelės skvarba,
du – ani, kleckam krumtīti, –
Rėks pruoteza diet, babīti, –
kluosta dėrbtinuom blasteinuom:
– Meisa iest ka būt tau fainē.

Vaikščiuojau ėlgā pas Dėmski,
tau, skaitītuojau, prėminsū,
kabinets anuo – numūse,
dieds – našpietnas ė ėšpruses.
Posi metu slenksti mīniau,
ropūži, teik prėkankina!
Ale, kāp nauji padari.
Prateriuojau šmuota gera:
Polka vėštu, puora paršū,
ciuongā pėnėngini narša.
Svarbo, borna ka nošvėta!
Tada laimi ė muon krėta.

Dēmskis, nu tas dieds našpietnas,
šērdē vieri šērdeis kļietka.
Meili pleiskies, kap kuoks laužas!
Anžūls – glaud, na vuožīs baužas.
Bluogā tēk, sapnūs nulīju,
velk pruoteza nalabīji.
Dontis barsta, sie kap popas...

Dēmskis stebas: asluo klopus?!..
Nasopront, veru ruožanči,
ka vuož kančiuos sava kanči.
Nuons preiš smerti, ka da nuoru
medaus pakabēnt ēš kuori.